

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. září 2008, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Kratochvílové a soudců Mgr. Markéty Jirsové a JUDr. Vlastimíra Čecha, o odvolání obžalovaných 1) uprchlého **V. G o r e v**, nar. XXXX, XXXX, 2) uprchlého **M. G.**, nar. XXXX v XXXX, XXXX, 3) uprchlého **V. P.**, nar. XXXX, XXXX, 4) **M. A.**, nar. XXXX v XXXX, XXXX, 5) uprchlého **P. C.**, nar. XXXX v XXXX, XXXX, 6) **P. H.**, nar. XXXX v XXXX, 7) **J. Š.**, nar. XXXX ve XXXX, 8) **A. Š.**, nar. XXXX ve XXXX, 9) **H. Š.**, nar. XXXX v XXXX, 10) **M. J.**, nar. XXXX v XXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 18. 3. 2008, č. j. 2 T 515/2005 – 3303, **t a k t o :**

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného M. A. napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku, kterým byl jmenovaný zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje tak, že obžalovaný M. A. se pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje podle § 39a odst. 2 písm. b) trestního zákona do **věznice s dozorem**.

II.

Podle § 256 trestního řádu se **z a m í t a j í** odvolání obžalovaných V. G., M. G., V. P., P. C., P. H., A. Š., J. Š., H. Š. a M. J..

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní uprchlí V. G., M. G. a V. P. uznáni vinnými trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona, kterého se měli dopustit způsobem popsáním pod bodem I. výroku o vině napadeného rozsudku, a to tak, že společně s dalšími dosud neustanovenými osobami (dodavateli běženců), v přesně nezjištěné době v průběhu roku 2003, se na území České republiky podíleli na založení zločinného spolčení mezinárodního charakteru, jež mělo dlouhodobý charakter s vnitřní rozvinutou organizační strukturou, s přesným rozdělením funkcí a dělbou činností, které bylo zaměřeno na dosahování finančního zisku soustavným pácháním závažné úmyslné trestné činnosti, spočívající v nelegálním převážení osob z Moldavské republiky (za částku do 2.000,- EURO za jednu osobu) přes Slovenskou, Českou a Rakouskou republiku do Itálie, kdy tyto osoby byly nejdříve ubytovávány v různých hotelích či ubytovnách v Trnavě, Malackách, Bratislavě či Brně, odkud byly následně nelegálně převáženy různými vozidly ze Slovenské do České republiky (resp. z České do Slovenské republiky) a následně z České nebo Slovenské republiky do Rakouské republiky přes určené hraniční přechody v Lanžhotě (okr. Břeclav), Hevlině (okr. Znojmo) a Moravském Svatém Jáně (Slovensko), a to až do cílových míst v Itálii (Padova, Bosen, Brener), přičemž obžalovaní V. G., M. G. a V. P. zabezpečovali příjezd běženců na území Slovenské či České republiky (z Moldavské republiky), jejich ubytování, opatrovali pro tyto běžence padělané cestovní pasy a byli zadavateli a organizátory jednotlivých akcí (převozů běženců až do Itálie); ve prospěch tohoto zločinného spolčení pracovaly další osoby, a to M. A. a P. C. (zajišťovali ubytovávání běženců, opatrovali pro tyto běžence padělané cestovní pasy a jejich předávání do vozidel v Bratislavě, resp. v Brně), P. H. (zajišťoval bezpečný průjezd vozidel s běženci přes hraniční přechody Hevlín a Moravský Svatý Ján, a to za součinnosti zde sloužících pohraničních policistů), A. Š. a J. Š. (pohraniční policisté, sloužící na hraničním přechodu Hevlín), M. V. (pohraniční policista, sloužící na hraničním přechodu Moravský Svatý Ján, stíhaný samostatně slovenskými justičními orgány), S. S., P. B., M. G. a P. H. (zprostředkovali řidiče vozidel za účelem převozu běženců), M. D. (zprostředkoval řidiče vozidel, případně sám vozidla řídil) a H. Š. (řidič vozidel), jakož i další osoby, které byly zadrženy v zahraničí při převozech cizinců a jsou, resp. zde byly trestně stíhány (A. B., L. D., L. H., M. Ch., M. R., M. T.) a jiné osoby (J. H., P. Š., M. Ř.); všichni obžalovaní se pak této činnosti dopouštěli za poskytování blíže nezjištěné výše finanční odměny (ve výši až do 10.000,- Kč za jeden převoz z území České, resp. Slovenské republiky do Itálie). Stejní obžalovaní pak byli uznáni vinnými i trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona (obžalovaný G. pod body 5, 7 – 21; obžalovaný G. pod body 9 – 21, 23, 24; obžalovaný P. pod body 1, 5, 7 – 8, 23 – 24 výroku o vině napadeného rozsudku) a trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona, a to obžalovaný G. v bodech 5, 7 – 21; obžalovaný G. v bodech 9 – 21, 23 – 24; obžalovaný P. v bodech 1, 2, 5, 7, 8, 23 – 24. Za uvedené trestné činy byl obžalovanému G. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti roků, se zařazením do věznice s ostrahou, dále peněžitý trest ve výši 40.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců a trest propadnutí věcí podrobně specifikovaných v příslušné výrokové části napadeného rozsudku. Obžalovanému uprchlému G. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku,

pro tento výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, dále mu byl uložen trest peněžitý ve výši 35.000,- Kč a náhradní trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců. Dále byl tomuto obžalovanému uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu šesti roků a trest propadnutí věcí, podrobně specifikovaných v příslušné výrokové části napadeného rozsudku. Obžalovanému P. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou, byl mu uložen i peněžitý trest ve výši 25.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti roků. Také tomuto obžalovanému byl uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu čtyř roků a trest propadnutí věcí, podrobně specifikovaných v příslušné výrokové části napadeného rozsudku.

Obžalovaní M. A. a P. C. byli uznáni vinnými trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, spáchaného ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 trestního zákona, kterého se měli dopustit, obžalovaný A. v bodech 5, 7 – 8; obžalovaný C. v bodech 17, 20, 21 výroku o vině napadeného rozsudku. Dále byli jmenovaní obžalovaní uznáni vinnými trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona a tohoto se měli dopustit, obžalovaný A. v bodech 5, 7, 8; obžalovaný C. v bodech 17, 20, 21 výroku o vině napadeného rozsudku. Obžalovanému A. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti čtyř měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, peněžitý trest ve výši 15.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců a trest propadnutí věcí, podrobně specifikovaných v příslušné výrokové části napadeného rozsudku. Obžalovanému uprchlému C. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen peněžitý trest ve výši 18.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti roků a trest propadnutí věcí, podrobně specifikovaných v příslušné výrokové části napadeného rozsudku.

Napadeným rozsudkem byl dále uznán vinným obžalovaný P. H., a to trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, spáchaného ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 trestního zákona (body 5, 7 – 21, 23 – 24 výroku o vině napadeného rozsudku). Obžalovanému H. byl za uvedený trestný čin, jakož i za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona, uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, byl mu uložen i peněžitý trest ve výši 20.000,- Kč a náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců. Rovněž tomuto obžalovanému byl uložen trest propadnutí věcí, podrobně specifikovaných v příslušné výrokové části napadeného rozsudku. V návaznosti na uložení souhrnného trestu byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 25. 8. 2004, č. j. 17 T 132/2004 – 137.

Obžalovaní J. Š. a A. Š. byli uznáni vinnými trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, spáchaného ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 trestního zákona a tohoto se měli oba dopustit způsobem popsáním pod body 22, 25 – 26 a pod body 3 – 4, 6, 22, 25 – 26 obžalovaný Š. pak i pod body 3 a 4 a dále trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, kterého se obžalovaný Š. měl dopustit jednáním popsáním pod body 22, 25, 26 výroku o vině napadeného rozsudku a obžalovaný Š. pod body 3 – 4, 22, 25, 26. Dále byli uznáni vinnými trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona (bod III. b)) a zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona (bod III. c) výroku o vině napadeného rozsudku). Obžalovanému Š. byl uložen trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro výkon trestu byl zařazen do věznice

s ostrahou, byl mu uložen peněžitý trest ve výši 20.000,- Kč a náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců, byl mu uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu povolání, zaměstnání nebo funkce odpovědného pracovníka státní správy, státních orgánů, samosprávy a příslušníka ozbrojených sil a sborů na dobu šesti roků. Také mu byl uložen trest propadnutí věci, specifikované v příslušné výrokové části napadeného rozsudku. Obžalovanému Š. byl uložen trest odnětí svobody v trvání tří a půl roku, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou, byl mu uložen peněžitý trest ve výši 20.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců. I tomuto obžalovanému byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu povolání, zaměstnání nebo funkce odpovědného pracovníka státní správy, státních orgánů, samosprávy a příslušníka ozbrojených sil a sborů na dobu osmi roků. Také mu byl uložen trest propadnutí věci, tak jak je podrobně specifikován v příslušné výrokové části napadeného rozsudku.

Obžalovaný M. J. byl uznán vinným trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, kterého se měl dopustit způsobem popsáním pod body III. b) výroku o vině napadeného rozsudku a trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a tohoto se měl dopustit způsobem popsáním pod bodem III. c) výroku o vině napadeného rozsudku. Tomuto obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání třinácti měsíců, výkon trestu byl tomuto podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců se současným vyslovením dohledu. Byl mu uložen peněžitý trest ve výši 15.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců a také trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu povolání, zaměstnání nebo funkce odpovědného pracovníka státní správy, státních orgánů, samosprávy a příslušníka ozbrojených sil a sborů na dobu tří a půl roku. I tomuto obžalovanému byl uložen trest propadnutí věci, tak jak je specifikován v příslušné výrokové části napadeného rozsudku.

Obžalovaný H. Š. byl uznán vinným trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, kterého se podle skutkových zjištění dopustil jednáním popsáním v bodech 13 a 23 výrokové části napadeného rozsudku. Tomuto obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, dále mu byl uložen peněžitý trest ve výši 10.000,- Kč, náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. I tomuto obžalovanému byl uložen trest propadnutí věci, tak jsou specifikovány v příslušné výrokové části napadeného rozsudku.

Napadený rozsudek se týká i obžalovaných P. B., M. D., S.S. a I. K. A., kteří ve věci odvolání nepodali a ohledně nichž je napadený rozsudek již v právní moci. Podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního zákona bylo napadeným rozsudkem rozhodnuto o zabránění věci, a to celkem 59 položek, specifikovaných v příslušné výrokové části a dále celkem 124 ks cestovních pasů, znějících na různá jména, převážně občanů České republiky.

Proti rozsudku podali včas odvolání obžalovaní uprchlý V. G., uprchlý M. G., uprchlý V. P., M. A., uprchlý P. C., P. H., J. Š., A. Š., H. Š. a M. J.. Odvolání obžalovaného H. Š. směřuje proti výroku o trestu. S poukazem na polehčující okolnosti na straně tohoto odvolatele, má za to, že trest mu byl uložen jako nepřiměřeně přísný. Navrhuje proto zrušení napadené části rozsudku, uložení trestu přiměřeně mírnějšího a neukládat trest peněžitý.

Všechna ostatní podaná odvolání (tj. pouze s výjimkou obžalovaného Š.) směřují zejména proti výroku o vině napadeného rozsudku a v návaznosti na to i proti výroku o uložených trestech jednotlivým odvolatelům.

Uvedená odvolání shodně namítají:

- 1) porušení totožnosti skutku mezi jednáním popsaným v usnesení o zahájení trestního stíhání a jednáním popsaným pod bodem I výroku o vině napadeného rozsudku, v důsledku nedostatku popisu jednání jednotlivých obžalovaných, je toto usnesení o zahájení trestního stíhání považováno za nezákonné, když zároveň je namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pokud jde o postavení jednotlivých obžalovaných v rámci zločinného spolčení (námitka obžalovaných - uprchlých G, G.),
- 2) nezákonnost odsouzení v případech, kdy přechod hranic byl uskutečňován mimo hranice České republiky, tj. z území Slovenské republiky do Rakouska, když posouzením takového jednání jako trestného je zasahováno do jurisdikce cizích států. Podle odvolatelů, z uvedeného důvodu neměla být v takovýchto případech uznána vina (námitka obžalovaných G., G., A., C. a H.),
- 3) nezákonnost ve věci provedených odposlechů telefonických hovorů, přičemž je dovozováno, že ve věci byly dány podmínky pro zahájení trestního stíhání, neboť trestná činnost byla dostatečně zadokumentována a nebyl důvod k nečinnosti orgánu příslušného k zahájení trestního stíhání (námitka obžalovaných G., G., P., C.), nezákonnost domovní prohlídky ve vztahu k obžalovanému G., nejasnosti ohledně toho, které telefonické hovory, jejichž odposlechy byly povoleny, byly vedeny v cizím jazyce, nemožnost použití výpovědi spoluobžalovaného I.K.A. z přípravného řízení (námitky obžalovaných Š. a Š.),
- 4) nedostatečnost provedených důkazů, tj. neustanovení osob jednotlivých běženců a jejich výslech jako svědků (obžalovaní G., G., H.), neztotožnění hlasů osob mluvících v rámci telefonických odposlechů s hlasy obžalovaných (námitka obžalovaných G., G., H.), neprovedení důkazu záznamem monitorovacího systému LOOK a nevyžádání měsíčního plánu služeb a hlídkové knížky, ze kterých by byla zjiitelná přítomnost obžalovaných Š. a Š. na pracovišti v kritické době,
- 5) po vlastním podrobném hodnocení důkazní situace je dovozováno všemi odvolateli, včetně obžalovaného J. (s výjimkou obžalovaného Š.), že jim žádná vina prokázána nebyla, k tomu nebyl opatřen žádný důkaz, když zároveň projevují nesouhlas i s použitou právní kvalifikací. Je navrhováno zrušení napadeného rozsudku ohledně uvedených odvolatelů a zproštění obžaloby, případně vrácení věci soudu I. stupně. I pokud by nebyly akceptovány výhrady k výroku o vině, pak je namítána nepřiměřenost uložených trestů a i v tomto směru se podaná odvolání domáhají nápravy.

Z podnětu podaných odvolání přezkoumal krajský soud ty oddělitelné výroky napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, 4 trestního řádu a zjistil následující skutečnosti.

Napadený rozsudek je již v pořadí druhým rozsudkem v projednávané věci. Poprvé bylo soudem I. stupně rozhodnuto rozsudkem ze dne 22.11.2006, č. j. 2 T 515/2005 - 2810. Tímto byli všichni odvolatelé uznáni vinnými zcela shodně jako v napadeném rozsudku a byly jim uloženy také zcela shodné tresty, s výjimkou obžalovaného A., kterému byl uložen

nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvacet osm měsíců a obžalovaného J., který byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s dozorem. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26.9.2007, sp. zn. 8 To 130/2007, byl ohledně odvolatelů z jejich podnětu (s výjimkou obžalovaného Š.), a za použití § 261 trestního řádu i ohledně tehdy obžalovaných P. B., M. D., S. S., H. Š. a I. K. A. citovaný rozsudek zrušen a v rozsahu zrušení byla věc vrácena soudu I. stupně. Bylo poukázáno na závažnou procesní vadu a v důsledku této na nepoužitelnost výpovědi obžalovaných B., D., S. a Š. z přípravného řízení a soudu I. stupně bylo uloženo uvedenou vadu odstranit a znovu ve věci rozhodnout, což se v plné míře stalo.

Již v citovaném usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26.9.2007, sp. zn. 8 To 130/2007 (č. l. 3061 - 3068 spisu), reagoval odvolací soud na odvolací námitky, které byly shodné s námitkami nynějších odvolání, tak jak jsou uvedeny výše. Je ale potřeba zdůraznit, že všechny odvolací námitky jsou opakováním obhajoby jednotlivých obžalovaných a s touto obhajobou se zcela beze zbytku vypořádal již soud I. stupně. V odůvodnění napadeného rozsudku pregnantním způsobem rozebral jednotlivé body obhajoby obžalovaných a precizním argumentačním způsobem tyto jednotlivé obhajoby vyvrátil, když zároveň zcela respektoval pokyny odvolacího soudu, vyjádřené ve shora již zmíněném zrušujícím usnesení. Neopomněl pak odůvodnit, proč neprováděl dokazování další (tj. nad rámec stávajícího rozsáhlého dokazování), které obžalovaní navrhovali (shodně s odvolacími námitkami pod bodem 4 shora). Napadený rozsudek v tomto směru splňuje kriteria § 125 odst. 1 trestního řádu a lze na jeho obsah odkázat, neboť se všemi závěry soudu I. stupně se odvolací soud ztotožňuje. Pro úplnost se pak dodává.

K námitce ad 1)

Není porušením totožnosti skutku, jestliže oproti skutku vymezenému v usnesení o zahájení trestního stíhání (či v podané obžalobě) dojde k úpravě skutkových zjištění na základě řádně provedeného dokazování před soudem I. stupně, včetně vymezení postavení jednotlivých pachatelů, přičemž toto vymezení je podrobně popsáno ve výrokové části napadeného rozsudku. V žádném případě nelze přistoupit na námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jak již ostatně naznačeno výše. Rovněž tak usnesení o zahájení trestního stíhání splňuje podmínky § 160 odst. 1 trestního řádu. Námitka proto není důvodná.

K námitce ad 2)

Opětovně je nutno poukázat na to, že v projednávané věci je nutno aplikovat § 20 trestního zákona, zakotvující zásadu univerzality. Podle citovaného zákonného ustanovení se posuzuje trestnost činu spáchaného v cizině cizím státním příslušníkem (tj. obžalovaní G., G., A., C.), nebo osobou bez státní příslušnosti, která nemá na území České republiky povolen trvalý pobyt, též tehdy, je-li čin trestný i podle zákona účinného na území, kde byl spáchán a zároveň jestli byl pachatel dopaden na území republiky a nebyl vydán, nebo předán k trestnímu stíhání cizímu státu. V tomto směru soud I. stupně naprosto správně poukázal na platnou úpravu této problematiky na území Slovenské republiky a Rakouské republiky, z níž nutno dovodit trestnost zjištěného jednání na území obou zmíněných republik. Ve vztahu k obžalovanému H. (českému občanovi) je pak namístež použití zásady personality, vyplývající z ustanovení § 18 trestního zákona, podle něhož se podle zákona České republiky posuzuje i trestnost činu, který v cizině spáchal mimo jiné občan České republiky. V podrobnostech a pro stručnost se pak odkazuje na str. 73 - 74 odůvodnění napadeného rozsudku. Tato námitka není proto důvodná.

K námitce ad 3)

Ani tato námitka není důvodná. S ohledem na velký rozsah trestné činnosti a značné množství pachatelů, je více než pochopitelné, že policie monitorovala trestnou činnost obžalovaných po delší dobu. Účelem tohoto nebylo odhalení jediného pachatele, ale celé skupiny osob, podílejících se v různém rozsahu na trestné činnosti. Monitorování trvalo pak do okamžiku, kdy orgán činný v trestním řízení shledal dostatek skutečností umožňující zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 trestního řádu). V této situaci nelze spatřovat snahu policie nechat rozvinout trestnou činnost z důvodu možného přísnějšího právního posouzení trestné činnosti. Je-li z popsané situace dovozována nezákonnost ve věci provedených odposlechů, pak nelze s tímto hodnocením vyslovit souhlas. Zákonnosti postupu při povolení telefonických odposlechů a protokolům o záznamech telekomunikačního provozu věnoval soud I. stupně velkou pozornost, jeho závěry jsou správné a lze odkázat na č. l. 43 - 47 odůvodnění napadeného rozsudku. Nedošlo k porušení zákonných podmínek vyplývajících z ustanovení § 88 trestního řádu, který upravuje uvedenou problematiku (odposlech a záznam telekomunikačního provozu). Správně zaujal soud I. stupně názor, že v případě hovorů vedených v cizí řeči je dostačující přibrání tlumočnic v příslušném jazyce a jejich následné čestné prohlášení založené na č. l. 2729, 2731 spisu. Stejně tak věnoval soud I. stupně náležitou pozornost i zákonitosti ve věci prováděných domovních prohlídek, zejména ve vztahu k obžalovanému G., tak jak vyplývá z č. l. 47 odůvodnění napadeného rozsudku, na které se odkazuje. Ani námitku stran nepoužitelnosti výpovědi obžalovaného A. z přípravného řízení soud I. stupně nepominul, když i tato zazněla již v rámci obhajoby v řízení před soudem I. stupně. V tomto směru se odkazuje na č. l. 57, 65 odůvodnění napadeného rozsudku.

K námitce ad 4)

Námitka není důvodná. Již naznačeno shora, že soud I. stupně provedl zákonným způsobem všechno potřebné dokazování (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Pokud nepřistoupil na návrhy na doplnění dokazování, postupoval správně a tento postup odůvodnil. Monitorovací zařízení LOOK nesleduje pohyb osob na hraničním přechodu (Hevlín), ale sleduje pouze registrační značky projíždějících vozidel, tak potom záznam tohoto monitorovacího zařízení není nijak podstatný, resp. nemůže objasnit skutečnost, zda se na uvedeném přechodu v kritické době zdržovali obžalovaní Š., resp. Š.. Přítomnost jmenovaných obžalovaných na kritickém místě vyplývá však z jiných důkazů, jak na to podrobně poukazuje odůvodnění napadeného rozsudku. Obstarání hlídkových knížek je vyloučeno, neboť byly skartovány a další navrhované důkazy jsou součástí spisového materiálu. Soud I. stupně také podrobně rozvedl, z jakých důvodů nebylo doplněno dokazování ztotožňováním hlasů osob mluvících v rámci telefonických odposlechů s hlasy obžalovaných (tj. znaleckým zkoumáním této skutečnosti). Na přílehlavou argumentaci, popsanou na č. l. 46, 47, 52-54 odůvodnění napadeného rozsudku, se odkazuje. Totéž platí o požadavku na ustanovení osob jednotlivých běženců, který je zcela nadbytečný.

K námitce ad 5)

Námitka není důvodná. Soud I. stupně zhodnotil provedené důkazy při respektování zásad uvedených v § 2 odst. 6 trestního řádu. Své úvahy stran hodnocení důkazů také podrobně popsal v příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku, jak již naznačeno. Pečlivě se zabýval obhajobou jednotlivých obžalovaných a na základě logicky správného postupu (tj. hodnocení důkazů, jejich řazení, logické skloubení a návaznosti) dospěl k přesvědčivému závěru, že obhajoba jednotlivých obžalovaných byla vyvrácena. Lze proto shrnout, že všechna skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná a úplná a mají podklad v řádně provedeném, rozsáhlém dokazování, které bylo náležitým způsobem zhodnoceno, a to ve vztahu ke všem odvolatelům. Hodnocení důkazů je výsadním právem soudu I. stupně a pokud

při tomto hodnocení dodrží soud I. stupně zásady uvedené v § 2 odst. 6 trestního řádu (a tyto zásady jednoznačně dodrženy v této věci byly ve vztahu ke všem odvolatelům), tak takovýto postup nelze označit za nezákonný.

Ze správných skutkových závěrů dovodil soud I. stupně i odpovídající závěry právní a ani v tomto směru nemohlo být dáno zapravdu odvolacím námitkám. Právní kvalifikaci zjištěného jednání jednotlivých obžalovaných věnoval soud I. stupně velkou pozornost a zjištěné jednání jednotlivých obžalovaných správně kvalifikoval. Podrobně pak popsal, na základě jakých skutečností posoudil jednání obžalovaných G., G. a P. (v bodě I. s rozvedením v bodě II. výroku rozsudku) jako trestný čin účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona. Neopomněl soud I. stupně zhodnotit jednání obžalovaných, i z hledisek znaků zločinného spolčení, uvedených v § 89 odst. 17 trestního zákona i z hlediska stávající judikatury. K podrobnému a přesvědčivému odůvodnění napadeného rozsudku není v podstatě co dodat a totéž platí i o další právní kvalifikaci jednání uvedených obžalovaných, tj. trestnými činy nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona. V jednání obžalovaných A., C., H., Š. a Š. byl správně spatřován i trestný čin nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 trestního zákona, v jednání obžalovaných Š. a Š. pak i trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona. Správně bylo také posouzeno jednání obžalovaného J., jako trestné činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona a zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Vzhledem k tomu, že odvolací soud souhlasí s argumentací soudu I. stupně stran použité právní kvalifikace a tyto argumenty nehodlá opakovat, odkazuje na příslušnou část odůvodnění napadeného rozsudku.

S ohledem na to, co rozvedeno shora je zřejmé, že výrok o vině napadeného rozsudku byl jako správný potvrzen, když ani jedna z uplatněných námitek ve vztahu k výroku o vině nebyla shledána důvodnou.

Při úvaze o druhu a výši trestu u jednotlivých obžalovaných zjišťoval soud I. stupně všechny skutečnosti, které jsou rozhodné z hlediska ukládání trestu. Nepominul zhodnotit jak okolnosti přitěžující, tak okolnosti polehčující u jednotlivých obžalovaných. Takto zjištěným skutečnostem dal potom soud I. stupně zcela přiměřený výraz uložením trestů odnětí svobody jednotlivým obžalovaným v příslušných zákonných sazbách, přičemž výše trestů odnětí svobody byla přiměřeně diferencovaná podle míry účasti jednotlivých obžalovaných na trestné činnosti. Výše uložených trestů odnětí svobody jednotlivým obžalovaným je zcela akceptovatelná. Pokud soud I. stupně dospěl k přesvědčení, že u obžalovaného H. Š. a obžalovaného M. J. bude účelu trestu dosaženo i bez jeho výkonu a těmto obžalovaným výkon trestu podmíněně odložil na přiměřené zkušební doby, u obžalovaného J. se zvýrazněním vysloveného dohledu, lze s tímto postupem souhlasit. Okolnosti spáchání trestné činnosti, jakož i mnohost trestných činů u obžalovaných G., G., P., A., C., H., Š., Š. a J., neposkytují důvod k závěru, že by účelu trestu bylo u těchto obžalovaných dosaženo bez jeho výkonu. Navíc u obžalovaného H. nelze přehlédnout souběh trestných činů ve vztahu k odsouzení Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. 17 T 132/2004, když v tomto směru jsou u jmenovaného dány podmínky pro postup podle § 35 odst. 2 trestního zákona. V souladu se zákonem byli obžalovaní G., G., P., C., H., Š. a Š. zařazeni pro výkon uložených trestů do příslušných typů věznic.

K jedinému pochybení v projednávané věci došlo toliko při zařazení obžalovaného M. A. pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou. S ohledem na výši uloženého trestu odnětí svobody obžalovanému A., tj. trest odnětí svobody v trvání dvaceti čtyř měsíců, je namístě tohoto obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařadit do věznice s dozorem, a to podle § 39a odst. 2 písm. b) trestního zákona. Tento obžalovaný nebyl doposud ve výkonu trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin a není žádný důvod, proč tohoto zařazovat do přísnějšího typu věznice. Uvedená skutečnost byla jediným důvodem, pro který došlo ke změně napadeného rozsudku, a to ve výroku o zařazení obžalovaného A. do příslušného typu věznice. Proto z podnětu odvolání tohoto obžalovaného byl zrušen výrok o zařazení do věznice s ostrahou a odvolací soud nově rozhodl sám tak, že jmenovaného obžalovaného zařazuje pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s dozorem. Pokud byly jednotlivým obžalovaným ukládány přiměřeně diferencované peněžité tresty, společně s náhradními tresty odnětí svobody, je uložení takovýchto trestů zcela namístě, neboť je zřejmé, že k páčání trestné činnosti docházelo za účelem získání finančního prospěchu. Správně byly u obžalovaných G., P. a C. uloženy i tresty vyhoštění, při splnění zákonných podmínek § 57 odst. 1, 2 trestního zákona. Správně bylo postupováno i pokud jednotlivým obžalovaným byly uloženy tresty propadnutí věci ve smyslu § 55 odst. 1 písm. a), případně písm. c) trestního zákona. Byly také splněny zákonné podmínky § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 trestního zákona pro uložení trestu zákazu činnosti, který byl řádně specifikován, a to obžalovaným Š., Š. a J..

Z toho, co rozvedeno shora vyplývá, že výroky o trestech, uložených jednotlivým obžalovaným, je namístě považovat za správné, neboť splňují kritéria §§ 23, 31 trestního zákona, a to i pokud jde o obžalovaného Š., když ani jeho odvolání v naznačeném směru nemohlo být přisvědčeno. Jediná změna, ke které došlo v napadeném rozsudku, byla učiněna z podnětu odvolání obžalovaného A. a týkala se změny zařazení, tj. zařazení do věznice s dozorem, tak jak uvedeno výše. K jiným změnám napadeného rozsudku nebyl zjištěn důvod. Proto byla odvolání obžalovaných G., G., P., C., H., Š., Š., Š. a J. zamítnuta jako nedůvodná.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm. a), § 140 odst. 1 písm. a) trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 16. září 2008

JUDr. Zuzana Kratochvílová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Požárová